

DOBRO SMO PASALI

Frano Petković, Blato
65. ulica, br. 17

Prvo vaja reć da oni koji znaju da se ovo o čemu će se ovde pripovidit popravo sućedilo, ti to znaju, a oni kojima ga o ovemu u glavi ni zere ni, jerbo jih tadara ni bilo u mistu, oli ako su i bili, o ovemu oli nisu ništa čuli, oli jin je ako su i čuli već iz glave odavna izvitrilo, možedu oven virovat, a možedu, komodno, i ne virovat. Kako jih voja.

Kad se ovo sućedilo, u one dvi oli tri ure koliko je duralo, čejad koja su se slučajno našla usrid tega konfužjuna, nisu se mogla od njega ne obadat. Uz strah i brigu, jerbo bilo je to takvo vrime, tun je i svajanja i jida bilo, a i blaski je ratni radijo, koliko se pameti bilo našlo, udija o temu bi reka svoju. Kašnje, kad je, na sriću, sve pasalo kako je pasalo, lišo oli brez punta, kako bi se u naska reklo, jedan naš koji je zna što je sve u takvon prilici tukalo učinit, a ni ga se pitalo i ni se bilo učinilo po njegovu, jidno je, mrvu i s visine čovika koji zna što govori, reka da se, kad je rič o štićenju politički važne čejadi, a i obrani našega mista od zračnega napada, tun uglavno sve učinilo kako ni tukalo. „Grubo se falilo, baš grubo“, čulo se da je reka kako da je na svoju rič timbar državni lupi. I ni to bilo sve što se od njega o ovemu čulo.

Bilo kako bilo, falilo se tun oli ne falilo, pomalo nan je za poč od početka. To lipo jutro, a sućedilo se ovo desetak dan po jematvi ratne devedeset i prve, počelo je kako i svako u ten nama na škoju najdražjen stajunu. Kako i obično, čejad po poduzećima i kancelarijama već su pogledavala na orloj čekajuć vrime od marende, dicu i meštre u skuli na Zlinjama, zarobjenon vonjima od masta, u veliken poslu moglo se čut i izlarga, a moglo se tun i tamo čut kojigo traktor da priši put baščine, zabudi su čejad pomalo i kolo maslina već bila počela. I kako i svako jutro, hodilo se u spizu, u likara i po like, do banke i na poštu, auti su vozili di jin je za vozit bilo, čejad

išla za svojin poslima kako da jih noge same vodu i usput bi, ako je prilike bilo, prijatejsku rič pasavala, poslušala zadnju čakulu, kupila foje, oli bi, ako bi se reklo da jopeta kasnu, onidila lipo španjulet i koliko se moglo prid kioskon oli prid hotelon i okolo njega čekala. Oli foje, oli ništa.

Jedan naš koji je zna što je sve u takvon prilici tukalo učinit, a ni ga se pitalo... jidno je, mrvu i s visine čovika koji zna što govori, reka da se, kad je rič o štićenju politički važne čejadi i obrani našega mista, tun uglavno sve učinilo kako ni tukalo. „Grubo se falilo, baš grubo“...

Bi je to dan kako i svaki drugi i ništa, baš ništa, čoviku ni govorilo da će nan se u mistu sućedit ono što se sućedilo. Ni se znalo što nan se parićava, a ondar, iznenada, kako da se s neba kala oli iz zemje izniknu, na križu od Zlinja, okrenut škinjon prima Velon strani, ukaza se naš čovik, u ničemu što ije i ni bila vojniška roba, s kalašnjikovon u rukah, smrknut i paralo je, pun voje za svaki čas jidno počet sparavat. Naš čovik, oštija! S kalašnjikovon, za sparavat! A u koga? Oli nan to nesriće već dohodu? Onima koji su ga vidili, ovo se o nesrićama, i ko zna što sve još, svakako moralo zakontubat po možjanima i strah jin udija do u noge kalat.

Insoma, stoji ti tun, svi u Blatu znaju koji je i čigov je, kako da je iz asfalta izniknu i nikomu ne da pasat našon 32. ulicon, što gre od Zlinja prima Velon strani. A to, bome, hoće reć da otkad se on tun stvori, tin puten više se ni moglo na peškariju, prima butigama kolo Pijace, ni se moglo poč ni po like, a ni u likara onako kako su čejad iz Velega učijaka, a dilon i iz Krtinje, u naska navikla hodit, nego jin je, zaradi tega s kalašnjikovon, za doć tamo di je tukalo, vajalo hodit, ako jin je možebit zaradi koje nevoje i prišno bilo, kako se reče: kolo kole pa do na mala vrata. Isto se i u isti momenat, kad i na križu od Zlinja, sućedilo i na drugen kraju te 32. ulice, di se isprid Firetove kuće, posrid puta, okrenut škinjon prima Zlinjama na isti način ukaza drugi naš čovik s kalašnjikovon. Za ne dat pasat onima koji su se kalavali iz Vele strane prima Zlinjama i daje di jin je po poslu, oli onako, vajalo doć, kako ni onima koji su s bursama već punin spize hotili poč doma puten kojim su i došli, i kojim su sveja prohodili i oni svi njihovi što jih više ni. Nisu se, eto, mogli vratit puten kojim su i došli, nego jin je lipo tukalo pasat na zapad ispod Pijace i kalat se prima hotelu, oli na istok prima Sveten Jerolimiu, za ondar doć do Buća i od Buća se paka uputit di jin je tukalo.

I tako, od te dvojice s kalašnjikovima ni se moglo ni od Firetove kuće dole do križa od Zlinja, a ni od križa od Zlinja gore do Fireta. Ni se moglo, ni se smilo, a na pitanja čejadi zašto se ne može pasat tun di se sveja pasavalo, ti s kalašnjikovima su, i jedan i drugi, biće da jin se tako zapovidilo, većinon mučali, a kad bi i progovorili, samo bi onima koji bi jih pitali, i mrvu oštrije nego što je red pitat naoružanega čovika zašto se, oštija, ne može proć, odgovorili: „Ne može se, jerbo se ne može!“ Isto do u rič i oni dole na križu od Zlinja i oni gore kun Fireta. I tako, jučera si s prijatejen igra na buće i svaja se i smija šnjim boje nego s braton, a sadara, kako da te u životu nikad ni vidi, stoji isprid tebe, dobota kako da se priko noći u četnika, da prostite, s kalašnjikovon onidi, i muči, i priti ti, i ne da ti proć. I ne samo da tun prijatej ni moga pasat, ni mogla ni svojta, ni ona najbližja, a od tih s kalašnjikovima, tin puten do likara ni moglo ni staro i bolesno čejade koje je u životu možebit već i zadnje korake brojilo. Ni mogla, što bi se reklo, ni muha tun proletit, bit će da se tako zapovidilo, a što je još najgore bilo, ni se moglo znat ni što se to u mistu otputa grubega sućedilo, zaradi čega se u po bilega dana ne može proć tamo di se uvik, i za Talijanaca i za Njemaca, prohodilo.

Ni se moglo, ni se smilo, a na pitanja čejadi zašto se, oštija, ne može, ti s kalašnjikovima su većinon mučali, a kad bi i progovorili, samo bi onima koji bi jih pitali, i mrvu oštrije nego što je red pitat naoružanega čovika, zašto se ne može proć, odgovorili: „Ne može se, jerbo se ne može!“

Tako je to bilo i ni se začudit da su se čejad u mistu, prvo ona kojima se ni dalo pasat, a ondar i drugi koji su za tu novitad čuli, zabrinuto pitali: a što je, oštija, ovo? Ije da se reklo da je rat, ije da se jednega prid setemanu oli dvi bilo vidilo da je, s pištoljen za kajišen, iz Kriznega štaba nagrišpanega čela zapriši od Pijace prima Mjesnon zajednici, i ije da je to nikima bi senjal da je, neka je bi u civilnon robi, arivalo vrime za popravu se pripast, ma jerbo nakon tega ni na škoju, a ni u mistu nan, ni došlo do one nevoje koje smo se strašili, za reć kako ije, na tega s pištoljen brzo se zaboravilo i u naska, u našen mistu se, baren, nastavilo život dobota kako da rata i ni.

E da, ma ovo je sad bi sasvin drugi par rukavim. Jerbo, oni je nagrišpanega čela s pištoljen samo bi pasa priko Pijace i nikoga ni bi ferma, nikomu ni priti ni zabrani da gre svojim puten, a ovde su naši kalašnjikovi arivali, ovde je naš čovik našen čoviku brani da gre di ga je voja i di mu je potriaba. Za ne virovat, baš za ne virovat: tega jutra čejad su, recimo, iz Velega učijaka išla na peškariju po sardele i usput po kruh, oli u likara, a ondar i po like, i kako uvik, niko jih ni ferma. Nikoga s kalašnjikovon ni bilo ni na križu od Zlinja ni gore prid Firetovon kućon, a sad, kad su nakon što su svoje onidili, hotili poč doma, eto ti jih otputa, u isten momentu, jedan kun Fireta, drugi na križu od Zlinja. I ne zato da bi čoviku lipo rekli što se sućedilo i zašto tun s kalašnjikovima stoju, nego kako da nisu naši, samo za mućat i ne dat mu proć. Što se u tu mrvu vrimena, koliko tuka za vazest like, oli kupit kilo sardela, oli škatulu cigaretim, moglo sućedit u mistu, i kako su se ti

tun otputa i u isten momentu našli, niko ni moga razumit, niko, jerbo su ta dvojica samo jidno mučali i mučali i, kad bi čejad baš sasvin navalila, spominjuć i oni bome naježeni i ono što je pametnemu u nika vrimena boje ne spominjat, jedan i drugi tvrdoglavo i muškima i ženskama, i starima i mladima ponavjali već spomenutih šest jidnih riči.

Da je tadara i u naska na škoju vonjalo na rat, vonjalo je. Sempre se, u to vrime, o ratu govorilo i pisalo, i to popravo. O ratu se slušalo i više nego što bi čejade želilo čut, ma da nan, iznebruta, u po dana naša čejad s kalašnjikovima u rukah stoju pronto posrid mista, kako da će, ako jih se ne posluša, ti čas počet po svojima sparavat, s takin raton siguro niko od tih što jih se fermalo gore kun Fireta i dole na križu od Zlinja ni moga računat. A za veću nevoju ni se, u ten momentu, moglo znat ni jesu li to jedini s kalašnjikovima po mistu, i ako nisu, koliko ih je još i di su. I što to sve hoće reć? Je li nan to prava nevoja već arivala? I što je s „Radežon“, oštija, što se senjal za uzbunu, za zračnu oli opću, još ni dalo?

Insoma, ništa se tun alavija ni moglo razumit i to neznanje i konfužjun medju onima što su se kupili na početku i na kraju 32. ulice durali su obilatih po ure. Toliko su oni kurijozniji tun čekali za vidit što će se sućedit sve dok se na križu od Zlinja iz autih nisu počela iskravat nika čejad, vidilo se naša, s lipin tambulastin glavama, europskin kako nan je jedan veleučeni bi doša u Blato reć da su naše, za razliku od, da prostite, njihovih i s manje oli više nagrišpanin čelima kakva i tuka da su u onih koji nosidu piz vlasti u ratnin vrimenima.

Bila nan je to nova općinska vlast, vijećnici tri vijeća prve višestranačke Skupštine općine Korčula, koji su se ti momenat, kako u kojengo filmu, na križu od Zlinja, prid onin s kalašnjikovon, našli kontra naše čejadi koja su, iza njegove škinje, već bila prominila ceru, zabudi su udija razumila zašto jin se i zaradi koga ni dalo proć di su hotili i di jin je tukalo. Vidilo se da tun siguro ni u pitanju velikana nevoja, na koju su, radi onega s kalašnjikovon, do maloprin mogli mislit, a ako tun komugo od njih još ni sve bilo sasvin čaro, kad se oni s naježenin „ne može se, jerbo se ne može“ maknu u bandu i te od vlasti s velikin rešpeton pusti da projdu tamo di naša čejad nisu smila, i temu se tun sve rasćaralo i bit će da je baren u sebi, ako ne naglas, naježen i jidan reka što je u takvon prilici vajalo reć. Bilo

to ovako, oli mrvu drugačije, jedan koji je tun bi i sve vidi kašnje je reka da ne samo da jih je naš čovik pusti proć, nego jih je još i s kalašnjikovon na prsima dobota kako pravi vojnik pozdravi, a dva oli tri su vijećnika bome i njemu, doda je ti, dok su mimo njega prohodili, za odzdravit mu dobota kako generali do po čela podigli ruku kako da jin je sunce mrvu burilo. Bit će da tako mora bit, kad ti kogo s kalašnjikovon naježeno priti, ondar ti ni druge nego uvuć se u se, zbabunjit se da budeš kako da te ni, a kad te se s kalašnjikovon brižno čuva, da ti ni vlas s glave ne bi možebit pala, udija ti se čelo nagrišpa, nos ti ariju zapara i iz momenta vidiš da si veći nego što si misli da jesi. Puno.

*Toliko su oni kurijozniji tun
čekali za vidit što će se sućedit
sve dok se na križu od Zlinja
iz autih nisu počela iskravat
nika čejad, vidilo se naša, s lipin
tambulastin glavama, europskin
kako nan je jedan veleučeni u
Blato bi doša reć da su naše, za
razliku, da prostite, od njihovih...*

Ma, homo daje. Ni oni s kalašnjikovon nego pogledon, kako se hoće, gore prima ni stotinu metrih udajenoj Mjesnon zajednici otprati zadnjega od naše nove višestranačke vlasti, jopeta je isto kako i oni na Firetoven kantunu čapa pozu od maloprin, obrnu škinju onima koji su se lipo i bez velike priše, kako se baren gore od Fireta moglo vidit, uputili prima Mjesnon zajednici iz koje je tega momenta izaša još jedan s kalašnjikovon za dočekat jih kako tuka, pustit jih unutra i ondar ostat prid vratima, za nedat nikomu da jih u važnen i odgovornen poslu onidi. Tako se, eto, sućedito da je ta naša 32. ulica i daje za našu čejad ostala zatvorena. Insoma, kroz nju se ni moglo pasat, a što su čejad od ten čudu govorila, prvo gore kun Fireta i dole na križu od Zlinja, a ondar i po cilen mistu, složilo se u niku kako čakulu koja je došla i do blatskega ratnega radija, koji o temu u ratno vrime ni moga udija ne reć svoju.

Iz svega što se sućedilo, po onen što se čulo, Blaćani su razumili da ti s kalašnjikovima koji su zatvorili tega jutra našu 32. ulicu, nisu to učinili za da bi našu čejad bez potrebe onidili, oli samo da bi pokazali veliku čast našon demokratski izabranoj višestranačkoj vlasti, nego i da bi je s onin što se imalo zaštitili od mogućega napada. U prilog temu da se na napad mislilo jedan je reka da je tega jutra u Vodovodu, dok se još moglo pasat, vidi i da su u dvoru ispod Mjesne zajednice već bili stili jedan protuavijonski top oli mitrajez, ni bi sigur što je, jerbo se, doda je, on u tega vraga ne razumi. Osin ovega, čulo se, od jednega koji, ko će znat kako, uvik zna više od svih, da su ovi zaradi kojih se cili ovi konfužjun onidi arivali u Blato dogovorit se kako će se otok branit, jerbo se više nima što čekat, a doda je i da se su tin Blatu iskazala i velika čast i priznanje, jerbo da je naše misto od svih na škoju najviše učinilo za da sadara imamo svoju državu. Govorilo se tun i o dnevnnon redu sjednice i jedan je spomenu da će se na njon pod razno siguro govorit i o temu di će se, ako bi došlo do najgorega, s našon dicon, ženama i starima, jerbo da se o temu još ništa ni bilo odlučilo. I neka ti o temu ništa ni moga znat, niko mu tun ni reka da laže kako i sveja. Toliko da se zna.

Insoma, sva je srića da sjednica ni vele durala. Reklo se, a ne zna se ko je to reka, da još alavija ni bila ni počela, tobože se ni dnevni red još ni bi usvoji, kad je u Mjesnu zajednicu u velikon priši uleti jedan, ni se reklo koji, za predsjedniku reć da se na našu Mjesnu zajednicu parićaje zračni napad, da su avijoni u Mostaru već pronti za poletit i jerbo su u pitanju minuti, da sedutu tuka smista prikinut. Zabudi se tega koji je to doša reć ni imentovalo udija su se našli niki koji su cilo vrime stali kun Fireta i gledali prima Mjesnon zajednici i onemu s kalašnjikovon prid vratima. Ti su odma rekli da nikoga nisu vidili da je pored tega s kalašnjikovon unutra uliza, a jedan je tun nadožunta da ako ti ni uliza kroz vrata da je onda možebit uliza kroz fumar, ma to je rećeno samo da bi se čejad malo nasmijala. Insoma, nasmijala se oli ne nasmijala, važna sjednica udija se prikinula, ona trojica s kalašnjikovima nestala su a da se niko ni obada ni kad, ni kako, ni di, a kroz tisna vrata Mjesne zajednice počeli su pomalo jedan po jedan izahodit naši vijećnici. Rećeno je da je bilo dogovoreno da budu po blatskin kafićima i da će jih tamo, kad zračna opasnost pasa, kuriri nać za da bi se seduta

nastavila i važni posal kako je tukalo onidi. Nakon biće obilatu uru, jer od zračnega napada ni bilo ništa, kad su naše vijećnike kuriri išli avizat da se sjednica može nastavit, po kafićima nisu bome, kako se reklo, uspili nać nijanci jednega.

Eto, to se čulo i to je ono radi čega se tega dana radijski komentar onidi, a kad se sadara, nakon toliko godišć, o svemu temu na komodu promisli, našlo bi se tun na dnu štogod i mutnega. Ma kako onadar za to poč rasćaravat ni bilo vrimenta, a siguro ni pameti, ostat će se na onemu na čemu se bilo tega dana kad se ovo bilo sućedilo. Priskoćit će se indeja da su oni s kalašnjikovima bili tun za da bi nan vlast u Mjesnon zajednici lipo mogla u miru fatigat, a ne da jih smetaju koraci i struganje muških i ženskih postolih pod punistrama, jutarnje čakule, natezanja i svajanja naše čejadi, a o kurioznen uhu, ko zna čigoven, što bi pod punistron moglo kako usput fermat za čut ono što ni za čut i možebit to paka još i ko zna komu prinit, da se i ne govori.

Nakon biće obilatu uru, jer od zračnega napada ni bilo ništa, kad su naše vijećnike kuriri išli avizat da se sjednica može nastavit, po kafićima nisu bome, kako se reklo, uspili nać nijanci jednega.

I jerbo je, obrnuli kako obrnuli, to bilo ratno vrime, jerbo je u dvoru ispod Mjesne zajednice, kako se reklo, bi jedan top oli mitrajez, a možebit i čovik za iz njega ako bude potrebe sparavat, što je rećeno da se javilo baš to jutro, da su se neprijatejski avijoni uputili za na nju ronkete onidit, zakjućilo se da su i ona tri s kalašnjikovima tun stavjena za od mrskega nan neprijateja našu korćulansku vlast obranit, a ne za ne dat da jon naša čejad smeta u njezinen paćugoznen poslu. Zato se udija išlo od tega da je tun bila rić o zaštiti i obrani naše vlasti i promislilo se što je moglo bit da su avijoni doletili i učinili svoje dok nan je vlast bila u Mjesnon zajednici. A

promislilo se i što je moglo bit da su padobranci s avijonima došli i spustili se na Zlinjama. Što bi u ten slučaju činila ona trojica s kalašnjikovima boje je i ne mislit. Sve u svemu, kako se i reklo priko radija, dobro smo i pasali jerbo smo baš alavija bili falili.

Insoma, reklo se na radiju da nan u demonkraciji ne tuka vlast samo izabrat nego i alavija čuvat, njahorit je za da bi posal što jon ga se dalo mogla sigurno i na komodu onidit, i da je zato, tun tukalo dovest ne trojicu, nego najmanje njih trideset s kalašnjikovima.

Za reć kako ije, ona trojica s kalašnjikovima, onako kako jih se po 32. ulici rasporedilo, ne bi ni jato vrana razlatili da se, kako u onen filmu, od Brukovoga kaštila jidno na punistre Mjesne zajednice zaletilo. A ne bi boje pasali ni da je naletilo od zapada priko Vodovoda i ono bokun dvora s jednin topon oli mitrajezon za avijone onidit, što bi ako bi vranama zasmeta, a siguro ne bi, prvo njega iskucale i u papar pritvorile. Insoma, reklo se na radiju, otprilike, da nan u demonkraciji ne tuka vlast samo izabrat nego i alavija čuvat, njahorit je za da bi posal što jon ga se dalo mogla sigurno i na komodu onidit, i da je zato, tun tukalo dovest ne trojicu, nego najmanje njih trideset s kalašnjikovima. I ne jih ostit da stoju na praznen putu, kako ona stvar, nego da svi, kako se hoće, budu zaštićeni lipo u gnjizdima od vrića s pržinon, oli sitnon nularicon iz kave u Kotacima, da činu strahu i našima dok tun prohodu po kojnen poslu, a i mrskemu neprijateju ako bi bi lud nan doć. Radijo je na kraju još reka da je to kako smo ti put našu vlast čuvali, za da bi nan važne odluke mogla donit onako kako se hoće, bilo pripalo ne samo te od vlasti, nego, kad se čulo za avijone, i sve one koji su vidili onu trojicu s kalašnjikovima, koji su nan, uz ti top oli mitrajez za batit avijona, čuvali vlast. A što se topa oli mitrajeza za avijona batit tiče,

zakjučilo se da se i tun alavija omalilo i da su se u onen usken dvoru mogla smistit još baren tri oli četiri, za da nad Mjesnon zajednicon, kad bi svi u jednen duru sparavali ne bi ni gladna marija mogla priletit, a kamoli velikani neprijatejski avijon što bi na našu općinsku vlast hoti ronkete onidit, oli peču bumbe vrć.

Eto, ovo se otprilike reklo onega dana kad se sućedilo da se u Blatu, prvi put otkad ga ije, ni moglo pasat gore od Fireta dole prima Zlinjama, i dole od Zlinja gore prima Firetu, što će reć prima peškariji, i butigama, do likara i apoteke, a i do u crikvu, bome, ako bi u to doba dana komugo tukalo Bogu se pomolit.

A za o ovemu reć sve do kraja vaja spomenut i da su na ono što je radijo reka, koliko se čulo, samo dvojica rekla svoje, oni što ga se spomenulo na početku i koji je sutradan, kad je sve pasalo kako je pasalo, reka da se bilo grubo falilo, i oni koji je, ni minut nakon što je radijo bi onidi svoje, nazva i reka tri riči: „Bravo, svaka čast!“ Nakon te tri riči čulo se jedino tu-tu, tu-tu i tu-tu.

Drugi, što je, kako se na početku onidilo, reka da se, kad je rič o zaštiti politički važne čejadi i obrane našega mista od zračnega napada, bilo grubo falilo, zapravo i ni pofali blaski radijo, nego ga je, kako se sutradan čulo, baš alavija i s guston onidi. Ukratko, čovik je reka da onemu koji je to napisu nisu svi doma i da je što se reklo o tridesetak i više čejadi s kalašnjikovima gore od Fireta dole do Jakasovih vrtlih, što je pedesetak metrih puta izmedju kuća, i još u gnjizdima od vrića s pržinon oli šoderon, ludost koju kako ludost tuka stit u sva libra o ratovanju na svitu. Za da se čejad smiju. Reka je još i da se ništa u Blatu danaska ne može branit na Zlinjama, oli po putima i kućama u mistu, nego da misto vaja branit s Veprijaka, s Mišjaka, s Petrova vrha, s Giće... Od tamo vaja tuć po avijonima, jerbo ako jih se hoće batit, vaja prid nišanon imat cilo nebo, a ne oni bokun modrega lancuna što ga se, ako je vedro, iz dvora izmedju Mjesne zajednice i Vodovoda može vidit. A što se reklo da je u ti dvor tukalo stit baren još četiri topa oli mitrajeza, što bi sparavajući u jednen duru i gladnu mariju nad njon batili, tun je, kako čovik kojemu su topi i avijoni u malen prstu, siguro za mali skerac učinit, zapita one koji su ga slušali da je li znaju kad bi se iz tega dvora moglo avijon batit? I jerbo se odgovoru ni moga, a ni hoti



Sjedište nekadašnje Mjesne zajednice Blato i 32. ulica u Blatu, poprište zbivanja ove priče s početka 1990-ih. Foto: uredništvo

nadat, sam je sebi odgovori i reka da, ako bi avijon na nju ispali ronkete, jerbo ga iz te kako buže ne bi ni vidili, a ne bi ga, da jih je tun i dvadeset, nikad ni batili. Nikad! Nakon tega kako kamen tvrdega nikad, ferma je malicijozno kako za mrvu pridahnut, i temu, kako da mu je to ti čas arivalo, nadožunta da bi ga se možebit isto moglo batit, ma samo ako bi doleti za na Mjesnu zajednicu vrć peču bumbe. A i to jedino ako bi, prin nego će je molat, baš nad tin dvoron minut oli dva ferma. Za da bi krila malo odmori, doda je s visine čovika koji zna znanje.

* * *

Što se tiče onega koji nan je da do znanja (sadara bi se u nas lipo reklo da nan je iskomunicira)

da se onima koji o pitanjima sigurnosti i obrane ne znaju ništa, jerbo jin to ni struka i jerbo o temu u životu nisu ni slova proštili, u ratnin vrimenima i još na radiju ne bi nikako smilo dat govorit - i što se tega tiče, za reć kako ije, ima je čovik pravo.

O onen čigove su se tri riči upućene priko telefona zapametile isto kako i ono tu-tu, tu-tu i tu-tu nakon njih, vaja reć da ga se udija po glasu poznalo. Što nan je su te tri riči hoti onidit za života ni nikad ni jedne reka, a tuka i dodat, jerbo ni bi ni reka koji je, da ga se ni ni pitalo. I kako zadnje, jedino još vaja reć da se koji dan prin nego što će 2020. partit za sveja, doznalo da je onega jutra kad su se, kako se reklo, avijoni iz Mostara bili uputili za onidit nan općinsku vlast i on bi u našon Mjesnon zajednici.